RUPERTUS TUITIENSIS
Deutschland, Mitte 12. Jh.
Seite 20r
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26367
Copyright: Admont, Benediktinerstift

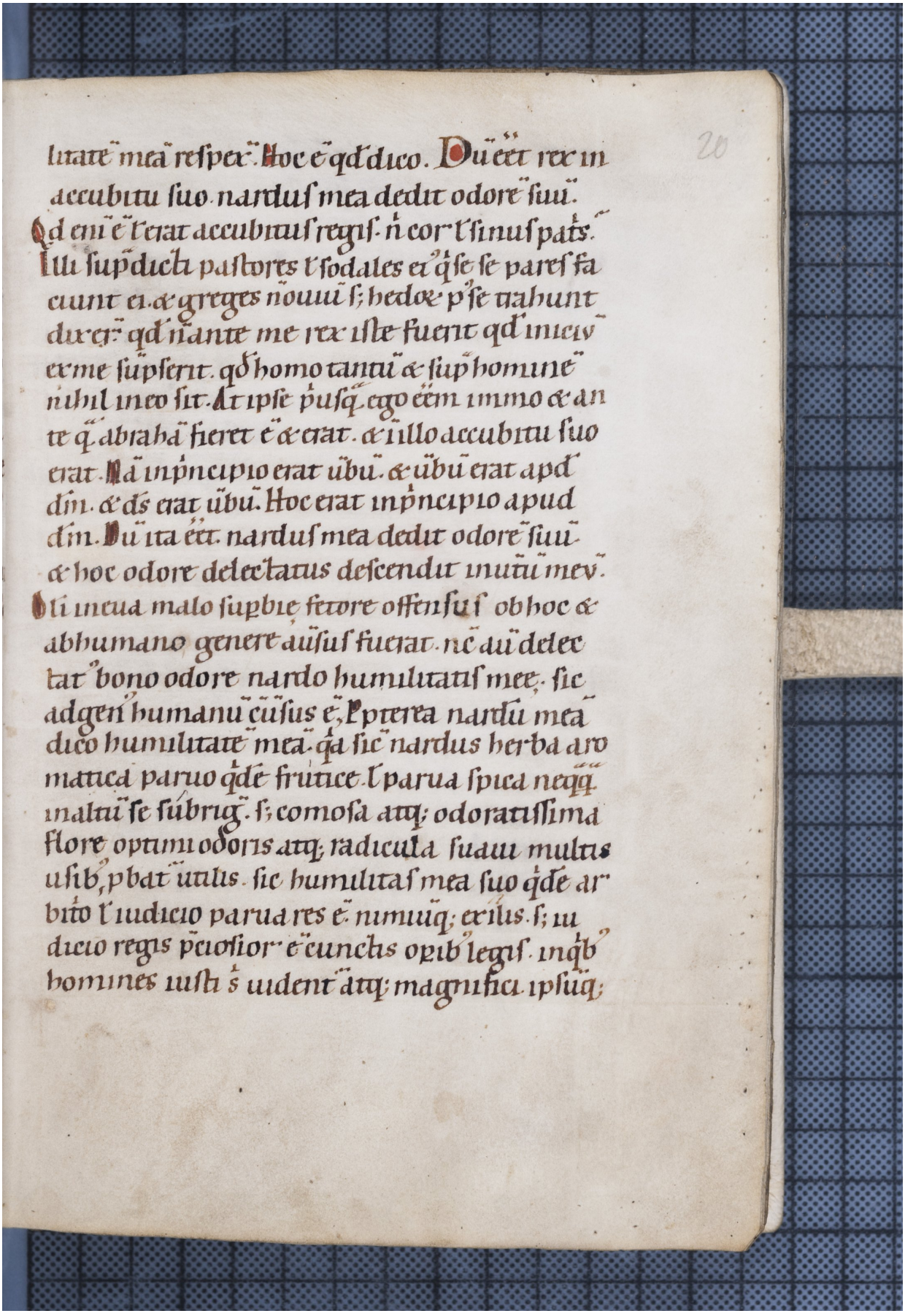

litatē meā respex. Hoc ē qd dico. Dū eēt rex in
accubitu suo. nardus mea dedit odorē suū.
Qd enī ē l erat accubitus regis. n cor l sinus pat̄s.
Illi sup dicti pastores l sodales ei q̄ se se pares fa
ciunt ei. & greges nouiū s; hedoꝝ p se trahunt
dixer̄ qd n ante me rex iste fuerit qd iniciū
ex me sūpserit. qd homo tantū & sup hominē
nihil in eo sit. At ipse p̄usq̄ ego eēm immo & an
te q̄ abrahā fieret ē & erat. & i illo accubitu suo
erat. Nā in p̄ncipio erat ūbū. & ūbū erat apd
dm̄. & ds erat ūbū. Hoc erat in p̄ncipio apud
dm̄. Dū ita eēt. nardus mea dedit odorē suū.
& hoc odore delectatus descendit in ūtū meū.
Oli in eua malo sup̄bie fetore offensus ob hoc &
ab humano genere aūsus fuerat. nc̄ aū delec
tat bono odore nardo humilitatis mee. sic
ad gen humanū cūsus ē. Ꝑpterea nardū meā
dico humilitatē meā. q̄a sic nardus herba aro
matica paruo q̄dē frutice l parua spica neq̄q̄
in altū se subrig. s; comosa atq; odoratissima
flore optimi odoris atq; radicula suaui multis
usib pbat utilis. sic humilitas mea suo q̄dē ar
bitrio l iudicio parua res ē. nimiūq; exilis. s; iu
dicio regis p̄ciosior ē cunctis op̄ib legis. in q̄b
homines iusti s uident atq; magnifici ipsūq;